

Het Gerecht van de EU verklaart drie aankondigingen van vergelijkend onderzoek nietig die de kandidaten verplichten om het Duits, het Engels of het Frans als tweede taal en als communicatietaal met EPSO te kiezen

In december 2012 en januari 2013 heeft het Europees Bureau voor personeelsselectie (EPSO) in het Publicatieblad van de Europese Unie drie aankondigingen van een algemeen vergelijkend onderzoek voor de vorming van aanwervingreserves bekendgemaakt¹. Die aankondigingen verlangden van de kandidaten een grondige kennis van één van de officiële talen van de Europese Unie (destijds 23) als eerste taal, en een toereikende kennis van een tweede taal, die elke kandidaat moest kiezen uit het Duits, het Engels of het Frans. De tweede gekozen taal moest worden gebruikt voor de correspondentie tussen EPSO en de kandidaten alsmede voor de selectieprocedure en het verloop van de toetsen van de vergelijkende onderzoeken. De aankondigingen gaven aan dat deze beperking met name werd gerechtvaardigd door het belang van de dienst, opdat de kandidaten onmiddellijk operationeel zouden zijn en konden communiceren in hun dagelijkse werksituatie, en dat anders het doeltreffend functioneren van de instellingen ernstig in gevaar zou komen.

Italië en Spanje vragen het Gerecht van de Europese Unie om de betrokken aankondigingen van vergelijkend onderzoek nietig te verklaren. Zij stellen in wezen dat deze discriminatoir zijn en zowel in strijd met de in „verordening nr. 1” van 1958² opgenomen taalregeling van de Unie als met het beginsel van evenredigheid. Italië en Spanje betwisten de aan de kandidaten opgelegde verplichting om het Duits, het Engels of het Frans te moeten kiezen, niet alleen als taal om te communiceren met EPSO, maar eveneens als tweede taal voor de betrokken vergelijkende onderzoeken.

Bij zijn arrest van vandaag verklaart het Gerecht de bestreden aankondigingen van vergelijkend onderzoek nietig.

Met betrekking tot de beperking van de talen die kunnen worden gebruikt in de communicatie tussen de kandidaten en EPSO, stelt Italië dat de Europese burgers het recht hebben om zich tot de instellingen van de Unie te wenden in één van de 23 officiële talen van de Unie en dat zij recht hebben op een antwoord van de instellingen in dezelfde taal. De betrokken beperking vormt derhalve een discriminatie ten nadele van burgers wier officiële taal niet het Duits, het Engels of het Frans is. Spanje voegt hieraan toe dat deze beperking in de praktijk een voordeel verleent aan alle kandidaten die één van die drie talen als eerste taal hebben.

¹ Het betreft aankondiging van algemeen vergelijkend onderzoek EPSO/AST/125/12, voor de vorming van een reserve voor de aanwerving van assistenten op de vakgebieden audit, financiën/boekhouding en economie/statistiek (PB 2012, blz. C394 A, blz. 1), aankondiging van algemeen vergelijkend onderzoek EPSO/AST/126/12, voor de vorming van een reserve voor de aanwerving van assistenten op de vakgebieden biologie, biowetenschappen en gezondheidswetenschappen, chemie, fysica en materiaalkunde, nucleair onderzoek, civiele techniek en werktuigbouwkunde, elektrotechniek en elektronica (PB 2012, C 394 A, blz. 11), en aankondiging van algemeen vergelijkend onderzoek EPSO/AD/248/13, voor de vorming van een reserve voor de aanwerving van administrateurs (AD 6) op de vakgebieden beveiliging van gebouwen en gebouwenteknik (PB 2013, C 29 A, blz. 1).

² Verordening nr. 1 van de Raad van 15 april 1958 tot regeling van het taalgebruik van de Europese Economische Gemeenschap (PB 1958, 17, blz. 385).

Het Gerecht herinnert aan een arrest van het Hof ter zake³ en beklemtoont dat de instellingen weliswaar de wijze van toepassing van de taalregeling in hun reglement van orde kunnen vaststellen, doch dat de bij de bestreden aankondigingen betrokken instellingen geen gebruik hebben gemaakt van deze bevoegdheid, daar aankondigingen van vergelijkend onderzoek in geen geval kunnen worden aangemerkt als reglementen van orde. Bij gebreke van andere bepalingen op dit gebied, vallen de betrekkingen tussen de instellingen en hun ambtenaren en functionarissen dus binnen de werkingssfeer van verordening nr. 1. Ditzelfde geldt voor de betrekkingen tussen de instellingen en de kandidaten van een extern vergelijkend onderzoek, die in beginsel geen ambtenaar of functionaris zijn. Het Gerecht voegt hieraan toe dat de bij de bestreden aankondigingen betrokken instellingen, in tegenstelling tot het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM), niet onderworpen zijn aan een specifieke taalregeling.

Het Gerecht stelt vast dat de bestreden aankondigingen in strijd zijn met verordening nr. 1, omdat zij de correspondentie met EPSO beperken tot de drie genoemde talen. Dit is op zich voldoende reden om de drie aankondigingen nietig te verklaren, zonder dat moet worden onderzocht of zij leiden tot een verboden discriminatie op grond van taal. Het Gerecht zet uiteen dat **de kandidaat het recht heeft om het sollicitatieformulier op te stellen in één van de officiële talen** en dat de door EPSO verzonden mededelingen moeten worden opgesteld in de door de kandidaat gekozen taal. Anders dan de Commissie stelt, kan door het gebruik van één van de drie talen door een kandidaat die liever met EPSO in een andere officiële taal had gecommuniceerd, niet de duidelijkheid en het begrip van de communicatie tussen EPSO en de kandidaten worden gegarandeerd.

Aangaande de verplichting voor de kandidaten om het Duits, het Engels of het Frans als tweede taal voor de vergelijkende onderzoeken te kiezen, herinnert het Gerecht opnieuw aan de rechtspraak van het Hof dat het een discriminatie op grond van taal is om de keuze te beperken tot een bepaald aantal talen. Het is immers duidelijk dat bepaalde potentiële kandidaten (namelijk zij die een toereikende kennis van ten minste één van de aangewezen talen hebben) door die verplichting kunnen worden bevoordeeld, aangezien zij kunnen deelnemen aan het vergelijkend onderzoek en daarna kunnen worden aangeworven als ambtenaar of functionaris van de Unie, terwijl anderen, die niet die kennis bezitten, worden uitgesloten. Het Gerecht onderzoekt de motivering van de beperking in de bestreden aankondigingen teneinde te bepalen of deze gerechtvaardigd kan worden.

De stelling dat het Duits, het Engels en het Frans de meest gebruikte talen blijven, met name gelet op de lange praktijk van de instellingen van de Unie op het gebied van de interne communicatietalen, is volgens het Gerecht een vage stelling, die niet wordt onderbouwd door enige concrete aanwijzing. **Niet aangenomen kan worden dat een nieuw aangeworven ambtenaar, die geen van de voer- of de overlegtalen van een instelling beheerst, niet onmiddellijk zinvol werk in de betrokken instelling kan verrichten.**

Het Gerecht merkt op dat de door de Commissie overgelegde statistieken niet haar stellingen over het gebruik van de talen binnen de Europese instellingen kunnen onderbouwen. Met betrekking tot de statistieken over het leren van talen als vreemde talen in de lidstaten van de Unie, welke eveneens door de Commissie zijn overgelegd, is het Gerecht van oordeel dat deze niet het bestaan van discriminatie uitsluiten. **Het Gerecht stelt vast dat de Commissie niet heeft aangetoond dat de betrokken beperking beantwoordt aan het belang van de dienst. De verplichting van de kandidaten om het Duits, het Engels of het Frans als tweede taal te kiezen, is volgens het Gerecht noch objectief gerechtvaardigd noch evenredig aan het door de Commissie beoogde doel, namelijk ambtenaren en functionarissen aan te werven die onmiddellijk operationeel zijn.**

NOTA BENE: Tegen de beslissing van het Gerecht kan binnen een termijn van twee maanden vanaf de betekening ervan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld bij het Hof.

NOTA BENE: Het beroep tot nietigverklaring strekt tot nietigverklaring van met het recht van de Unie strijdige handelingen van de instellingen van de Unie. Onder bepaalde voorwaarden kunnen de

³ Arrest van 27 november 2012, Italië/Commissie (C-556/10 P, zie CP nr. [153/12](#)).
www.curia.europa.eu

lidstaten, de Europese instellingen en particulieren bij het Hof van Justitie of het Gerecht een beroep tot nietigverklaring instellen. Indien het beroep gegrond is, wordt de handeling nietig verklaard. De betrokken instelling moet in voorkomend geval voorzien in de door de nietigverklaring van de handeling ontstane leemte in de regelgeving.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Gerecht niet bindt.

De volledige tekst van het arrest in de zaken [T-124/13](#) et [T-191/13](#) is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170